

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Lærere

Citation: Kierkegaard, Søren: "Lærere", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter*, Bd. 28, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b161-txt-shoot-id1c9d2b44-e5e9-4294-b46f-a4d106d13bfb.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Naar De er den, som anbefaler Een; og jeg er den, som har Raadighed til at bortgive det Attraede, saa er min Selvraadighed Dem Borgen for, at Deres Ønske bliver adlydt som en Befaling. Ulykken er imidlertid, at jeg aldeles ikke er i det Tilfælde at søge eller at have Brug for den Anbefalede. For Øieblikket har jeg en gammel Kone, med hvem jeg i alle Maader er saa tilfreds som det er muligt. Hun bliver hos mig til Efteraaret, da jeg flytter hjem i det fædrene Huus paa Nytorv; hvor jeg paa anden Maade har arrangeret mig, saa jeg intet saadant Menneske behøver, ja end ikke har Plads for hende; thi hvis saa var, vilde [jeg] vel neppe afskedige min gamle Kone, da hun i alle Maader er efter mit Ønske, og, skjøndt hun kun har været 1 Aar hos mig, dog har vidst at gjøre mig hendes Afskedigelse næsten til en Samvittighedssag.

Dette angaaende Indholdet af Deres Brev, men nu Lidt om et Tilfælde, der slet ikke vedkommer Sagen, men som dog har gjort mig Deres Skrivelse, der var mig kjær som Alt fra Dem, paa en ganske egen Maade kjærkommen. Det var igaar min Geburtsdag, hvilken jeg er meget langt fra at celebrere, og saavidt muligt endog holder skjult. Men at Deres Skrivelse netop skulde komme mig tilhænde paa den Dag, den eneste Skrivelse, jeg nogensinde har modtaget fra Dem; at den gamle Haandskrift skulde ret levende minde mig om en af mine skjønneste Erindringer, at den kjærlige Underskrift skulde forvise mig om, hvad jeg vel troede og vidste, men dog altid med Glæde hører gjentage, at Tiden som forandrer saa meget, i denne Henseende Intet har forandret – hvorledes skulde jeg ikke betragte alt dette som Virkning af en venlig Skjebne, der skikkede mig en Geburtsdags-Hilsen, saa velkommen, at jeg jo selv ligesom tiltvinger mig den! See derfor takker jeg Dem for den lille Skrivelse og for det Indtryk, den gjorde paa mig, hvilket aldeles lod mig glemme, at den sidste Gang, jeg saae Deres Navn, var paa den Circulaire, der forkynder, at De opgiver Borgerdydsskolens Bestyrelse. Nu det maatte saa være; men derfor har Enhver ikke Kraft til selv at gjøre dette Skridt, og Kraft til at finde sig i at maatte gjøre det. Skulde Nogen have Selvtillid, Letsind og Dumdristighed nok til at ville byde Dem Trøstegrunde, da sandeligen ikke jeg; hvis De tillader mig det, da vil jeg helst være Den, der ikke duer til at trøste, saaledes forstaaet som Cicero forstaaer det, naar han skriver til Titius: unus ex omnibus minime sum ad te consolandum accommodatus, quod tantum ex tuis molestiis cepi doloris, ut consolatione ipse egerem.